

— ή Έδρατος Ζώνη με τον Ώπόδοτα Άγιλ-
 Λέα — ή Δέα με την Έλληνικήν Καρδίαν
 (εμμέτρος) — ή Φίλεργος Χελιδών με την
 Τσουχτραν, Αρχιζιζάνιον και Χαλασμόν
 Κόσμου (με τόνονα του) — Δέων δ' Ίσωνος
 με τον Λευκόν Κύκλον και με τον άλλοτε συμ-
 μαθητήν του Κοραΐτη — ή Άθουσιος Πολεμι-
 στής με τον Ρ. Τ. Τ. Μπου-Μπουμ και Δι-
 μάτωρ Χελιδόνα — ή Δευκή Άρκατος με την
 Έλληνίδα Καλλιτέγνηδα, Ήλιον, Τ. Τ. Τ. Τ.
 Μπου-Μπουμ, Τικ-Τάκ, Χαλασμόν Κό-
 σμου, Μαρίδαν τού Φαλήρου, Δευκήν Δο-
 κάδα, Σαντήν Έλληνοπούλαν, Μινώταυ-
 ρον, Βεελ'εθούλ, Καρχαρίαν τού Φαλήρου
 και Άθιγγανίδα — ή Κεραυνόβλος Ζεύς με
 την Αλεξάνδραν Π. Εγγενιάδου, Άγλαϊαν
 Φ. Ζωγράφου, Δίον Ν. Κογεβίταν, Έλένην
 Μάρκον Θεοτόκη, Αρτέμιδα Σ. Αραβαγι-
 τού, Μαρίαν Ι. Γαλινα, Μαρίαν Σεικίρη,
 Δικατερίνην Η. Κριαρά, Φωφόν Ι. Ίωαν-
 νίδου, Νικόλαον Σ. Καίτην, Θυσία Θ. Πε-
 ροσιάνην και Γεώργιον Ι. Δούκαν — ή Έλ-
 ληνική Θάλασσα με την Γλυκεΐαν Πατρίδα
 και με την Γλυκεΐαν Έλπίδα — ή Χρυσωμένη
 Άνατολή με την Γλυκεΐαν Άηδόνα — ή
 Άφρα τού Άρίονος με την Επύλοκαμον Νύμ-
 φην, Χρυσήν Βροχίην, Έλληνίδα Καλλιτέ-
 χνίδα, Λευκόν Ρόδον, Δόν Κιχόστην, και Λε-
 οντόκαρον Δεονίδα — ή Δέων της Νεμέας
 με τον Τσιν-Τσών, Χαλασμόν Κόσμου, Άκά-
 τιον τού Ήρωϊκού Πελάγους, Χρυσήν Βρο-
 χίην, Κρίπ-Κοάπ, Φλιν-Φλιν, Μέλλορτα
 Ναναρρον, Ποιήτριαν Σαφώ, Σέλεκον
 τόν Κεραυνόν, Δόν Κολοκόθαν Πάτεραν,
 Εντέρητη, Έξέδραν τού Φαλήρου, Χρυσο-
 λαμπή Άστέρα, Ήρωϊόν Άστέρα, Πάλλου-
 σαν Καρδίαν, Κόντε Ραπανάκη και Μαύ-
 ρην Θάλασσαν — τόν Πεδεμόντιον με τον Καρ-
 χαρίαν τού Φαλήρου, Χαλασμόν Κόσμου και
 Μαρίδαν τού Φαλήρου.

Όσοι θάναλλάξουν δια πρώτην φοράν, πα-
 ρακαλούνται να μελετήσουν καλά τον Κανονι-
 σμόν, δημοσιευθέντα εις τόν Φυλλάδιον τού
 1897.

Άσπασμοί, πληροφορία. — Η Άν-
 θισμένη Λυγαριά άσπάσεται την Πρωτομα-
 γιάν ή Έδρατος Ζώνη τού Άστρου της Αύ-
 ρης ή Γλυκεΐα Έλπίς τήν Μυρσίτην — τόν
 Άστρον της Αύρης συγκαίρει τόν Τσιν-Τσών
 δια την ώραιαν του καλλιγραφίαν και θα προσπα-
 θήση να τον περάση — ή Κονταλιανός άσπάζε-
 ται την Μικράν Μάριον ή Δέα τόν Μό-
 ζαρτ ή Άλλινόη Διαμαρτίδου τόν Χ. Β.
 Σαδοκάρ τόν Χρυσόν Δέρας τήν Έλληνι-
 κήν Καρδίαν ή Έλληνική Σημεία πληρο-
 φορεί τόν Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα δι της
 άρεσει πολύ ή μουσική και δι της σπουδαίης πιάνο
 — ή Διογένης Λαέρτιος ζητεί τόνονα τού Τσιν-
 Τσών ή δε Φιλελεύθερος Έλλην τάρχικα τού
 Χριστιανικού Τυμφοροτού — ή Άθουσιος Πολ-
 λεμιστής τόν Χρυσολαμπή Άστέρα — τόν Η-
 σονν Άεράκι ζητεί την έπιεικίαν εκείνων, μεθ'
 ών έχει ανοικτους λογαριασμούς, (έννοει βέβαια
 τόν Μ. Μυστικά), διότι πρὸς τόν παρόν είνε πρὸς-
 φής τήν αὐτήν παραλήθειν πρέπει να κάμω ἐκ
 μέρους όλων τών ἐν Θεσσαλίᾳ συνδρομητῶν μου
 — ή Δεός τῶν Ὁρέων παραπονείται δι δέν
 έλαβε τετράδιον ἀπό τήν Ἡρώ μήπως δέν έ-
 λαβε τόν ἰδίων του; — ή Σελήνηφοτος Νδὲ
 άσπάσεται τήν Φθινοπωρινήν Βροχίην τόν Ἀρ-
 γεΐτικο Πράσσα τόν Ναστραδδὲν Κόντζαν (ή
 οποῖος θά έλαβε τώρα τόν τετράδιον του) — ή Κε-
 ραυνόβλος Ζεύς τόν Ἡρωα Γαριβάλλην (ή
 σπασμός καθυστερησίας) και τήν Έλληνικήν
 Σημείαν ή Μινώταυρον τήν Μέθοσον και τήν
 Δεσποινίδα Ἀδ' ή Οιδίπουν Τόσαντος τόν
 Ὀλύμπιον Ἄια ή Χρυσωμένη Άνατολή τόν
 Χαλασμόν Κόσμον — τόν Πανδαυμόντην ζητεί
 τάρχικα τού Αρχιζιζανίου και της Εύτυχος

θητικής και ή Άρτιγόνη άσπάσεται τόν Καρ-
 χαρίαν τού Φαλήρου.
 Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διά-
 πλασις πρὸς τούς φίλους της, Τρεχαγροειόπου-
 λον (ήτοιμονή, τί να γίνη!) Σοφόν Πιττακόν
 (έστειλα) εις τήν έρωτησίαν του (παντός ναί).
 Μαγευμένη Άρρογαλιάν (καθώς βλέπεις,
 από αυτό τόν φύλλον) Κονταλιανόν, Πασγα-
 λιάν (έστειλα) Βράχον τῶν Γλάρων (μα διατί
 μου γράφει τῶσον ὀλίγα;) Χρυσόν Δέρας,
 Νέαν Έλλάδα (έγινε καλά;) Έρμητίτην
 (άμην!) Καρχαρίαν τού Φαλήρου (καλήν έ-

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 16 (οι έξής: 4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24)
 πρὸς δραχ. 1 έκαστος δια τούς ἐν
 Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 δια τὰς
 Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυ-
 σοῦν 1 δια τόν Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 6 (οι έξής: 1,3,8,12,13,14)
 πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ή 10^{ος} πλησιάζων να εξαντη-
 θῆ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπό τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 και 1896
 ὡν έκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ.7.
 — Χρυσόδετος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνά δύο εὐρίσκονται: και
 οἱ τόμοι της Ἀ' περιόδου της «Δια-
 πλασεως». Επὶ της σημετουμένης δε
 ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδελτῶν,
 πιστιθενται και φρ. 3 δια τόν δεξι-
 μον έκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι της 3' Ιουνίου ε.έ.
 Νέος διαγωνισμός τῶν λύσεων.
 Κατά τήν ἀνωτέρω, ἐν σελ. 151, προκήρυξιν
 ἄρχεται ἀπό σήμερον ή 52ος Διαγωνισμός τῶν
 λύσεων εις τόν ὅποιον εἰμποροῦν να λάβουν μέ-
 ρος ὅσοι θέλουν ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, ή ἀντ'
 αὐτῶν εις ή μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῶν.
 218. Μεταγραμματισμός.
 Ποταμός εἶμαι Ἀσίας ἄν ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς
 έρπετόν ευθὺς θά γίνω θά με δῆς και θά τρομάξῃς.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἡραϊνῆς Τριανταφυλλοῦ
 219. Ἀναγραμματισμός.
 Κάποιον ἄγιον θά ἴδῃς ἄν ὡς εἶμαι με ἀφήσῃς
 κ' ἕνα στρατηγόν Ρωμαιοῦν ἄν με ἀναγραμματίσῃς.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Σουλ. Θεοῦ. Μιχαῆλ Τσουβάλη
 220. Γωνία.
 Κ++++ = Πτηνόν.
 +Ρ++++ = Μέρος τοῦ πλοίου.
 +++Η+++ = Φυτόν.
 ++Ν+++ = Μέλος τοῦ ἀνθρώπου.
 Η+++ = Θεός.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Τσιν-Τσών
 221. Ἥτα.
 + . . . + Ἀντικατάστησον τούς σταυ-
 ροῦς δια γραμμάτων, ὥστε να να-
 γινώσκῃται ἐν τῇ πρώτῃ καθέτω
 πρὸς τὰ ἀριστερὰ γραμμῆ τόνονα
 ὄρους, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς
 τὰ δεξιὰ τόνονα πτηνοῦ, και ἐν
 τῇ ὀριζοντίῳ μνηός. Ἀντικατάστησον ἔπειτα και

πάνοδον!) Σαζανῶν, Διογέτην Λαέρτιον (ἐν
 ἐνθυμοῦμαι καλά τήν έστειλα) Συννεφεδὸν
 Ὁρανόσ (εἰμαι συμφωνοτάτη) Γεώργιον Κο-
 μάρτανον (τό ψευδώνυμον πού θέλει, τό έχει
 ἄλλος) Ἀργυρῶν Παυσέληνον (κ' ἐγὼ τό
 ἴδιον εὐχομαι) Ἐδρυδίτην Ι. Καλογερά (τώρα
 μάλιστα!) Ἄφραν της Ἐνόπης (δια εις τόν ἴδιον
 χαρτί!) Τσίον-Τσίον-Τσίον (ἄν εἶνε ἀνάγκη,
 να τό ἀλλάξῃς) Μινώταυρον (πολύ παραπονιά-
 ρην) Σοφόν Σολομῶντα, Τρομάραν (έστειλα).
 Κιθαροδόν Ἀπόλλωνα κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τήν 26
 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσέχες.

τάς στιγμάς δια γραμμάτων ὥστε ὀριζοντίως να
 ναγινώσκονται τὰ ἐξής:
 1, Καρπός. 2, Νήσος. 3, Ποτόν. 4, Χώρα
 της Ἀσίας.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ρωμῆου
 222-223. Μεταμορφώσεις.
 1, Τό κλῆμα δια 10 μεταμορφ. να γίνη ὄνος.
 2, Τό χρέδι δι' 11 μεταμορφώσεων να γίνη ὄρις.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Χειμωνιάδου
 224-228. Μαγικόν γράμμα.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος έκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
 σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
 αἶρα, λαύρα, μέλι, νᾶμα, Λυκία.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ρυζινοποποίας
 229. Αἰπλή ἀκροστιχίς.
 Τάρχικα γράμμακα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀ-
 ποτελοῦσι τόνονα πτηνοῦ, τὰ δε δευτέρα δένδρου.
 1, Μία τῶν Ἀρπυιῶν. 2, Προφήτης. 3,
 Ἄνθος. 4, Πτηνόν. 5, Νύμφη.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Οιδιπόδος Τυράννου
 230. Ἐλλιποσύμφωνον.
 η-ιααι-ειε-ωειο-αι-οιο-ει-αα-ειοιο.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Γαληνικαίας Θαλάσσης

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 και 15 Μαρτίου 1897.
 122. Σύλλας (σι-λα-ς). — 123. Βήε, Ἰθῆ.
 124. Μῆλον. 125. Δ. 126. Ρ
 ΓΑΡ ΘΩΣ
 ΔΑΝΙΑ ΣΑΜΟΣ
 ΡΙΣ ΜΙΑΤΟΣ
 Δ
 127-131. 1, Ἰουλιός. 2, Ἀδῶνη. 3,
 Φιλιατρά. 4, Τρίπολις. 5, Προύσα. — 132.
 ΠΟΤΙΑΔΙΑ (1, ΠΟΛΥΜΙΑ. 2, ΤΥΡΙΣ. 3, ΔΑΙ-
 ΜΩΝ. 4, ΑΘῆΝΑΙ). — 133. ΚΥΒΕΛΗ (1, Ρο-
 δάκκινον. 2, ΣοΡσα. 3, ΚΥΒΟΣ. 4, ΣΚΕΠΗ. 5,
 Βέλος. 6, ΚαμΗλας). — 134. ΣΦΙΓΞ, ΤΡΟΙΑ.
 (1, ΣΤράβων. 2, ΦΡυγία. 3, ΙΟΥλιανός. 4,
 ΓΙγωνος. 5, ΕΑνθος). — 135. Ἀραβία (ἀρα-βία).
 — 136. Σκύρος, ΚΥρος. — 137. Ἀπελλῆς. —
 138-139. 1, Μέρος, μέλος, ἔλος, ὄλος, ὄ-
 νος, τόνος, τόπος. 2, Τάπος, τόνος, ὄνος, ὄσος,
 ἄσος, δάσος. — 140-145. Γινόμενης της ἀν-
 τταλλαγῆς δια της συλλαβῆς κλῆς σχηματίζονται
 αἱ λέξεις: Ἡρακλῆς, Μεγακλῆς, Νεοκλῆς, Χα-
 ρικλῆς. — 144. ΠΕΡΣΕΥΣ. (1, ΣαΠφώ. 2,
 ΑἰνΕίας. 3, ΣΥΡος. 4, ἸσΣός. 5, ΣΘΕνώ. 6,
 ΠολΥθός. 7, ἸάΣων). — 145. ΓΛΑΥΚΟΝΟ-
 ΜΗ. (1, ΓΛΑΥκος. 2, ΚΟραξ. 3, ΝΟτος.
 4, ΜΗλος). — 146. Ἡ λέξις ἀφῆ (ἀπό-ή-
 ἀφ' ή). — 147. Ὅποιος δέν θέλει να ζυμώσῃ
 πέντε ἡμέρες κοσκινίζει. — 148. Ἡ πένια νι-
 κάται ὑπὸ της προκοπῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

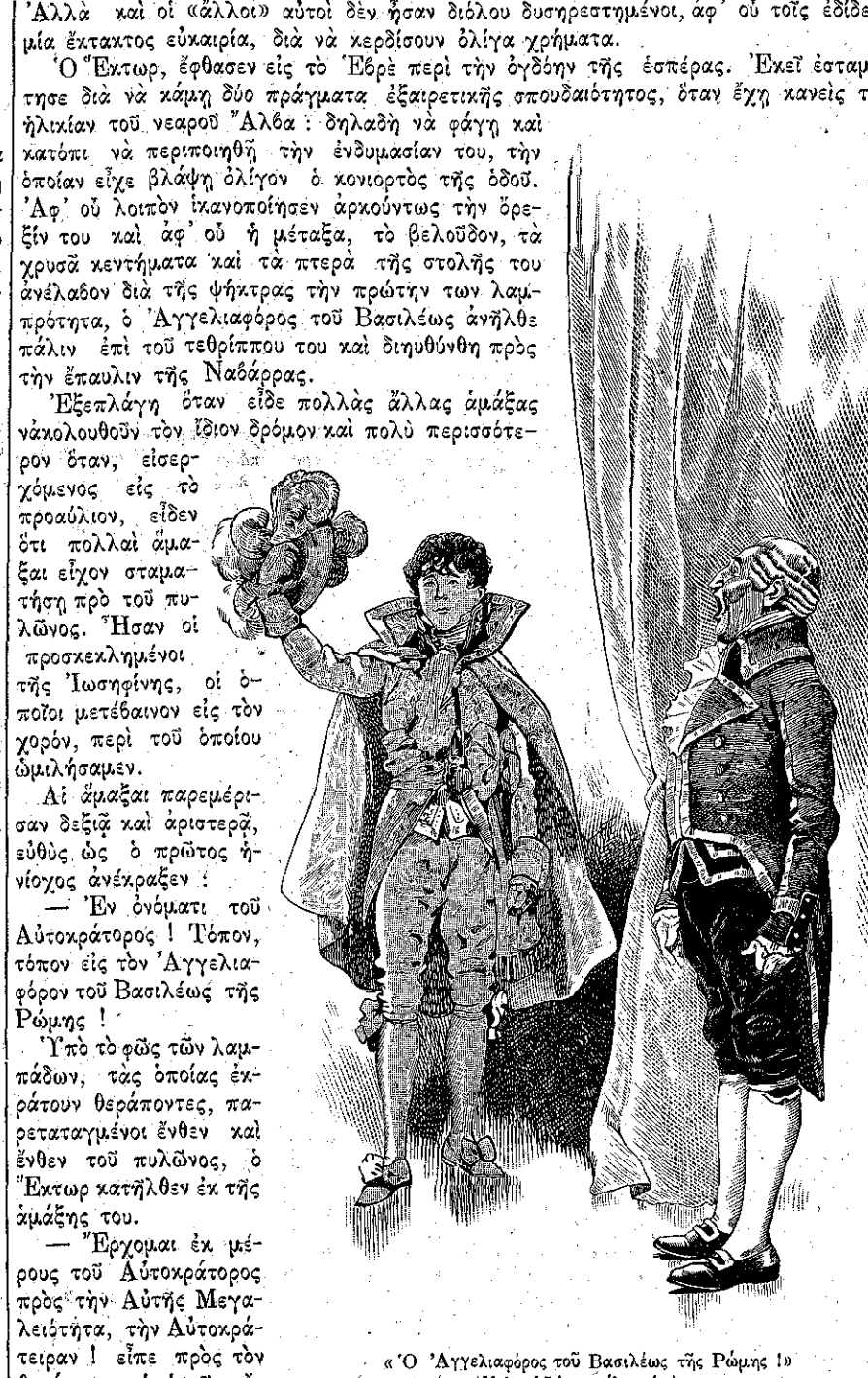
Ἐνιστάμενον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρακλῆσις εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηρίας, και ἀπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστῶν και χρησιμῶν εἰς τὰς κατὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός
 και εἶνε ποσπληρωταί δι' ἕν ἔτος.
 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τήν 10 Μαῖου 1897 Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 20

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἡ ἔπαυλις της Ναβάρρας — ή οποία
 δέν σώζεται σήμερον, — ήτο ήγεμονική
 κατοικία, σωστόν Ἀνάκτορον, ἄν και ή-
 ρειπωμένον ὀλίγον, ἐγειρόμενον ἐν τῷ
 μέσῳ ἄλλους δένδρων αἰωνοβίων και
 πλησίον δάσους μεγαλοπρεποῦς. Ὁ Αὐ-
 τοκράτωρ τό εἶχεν ὀρίση ὡς κατοικίαν
 δια τήν πρώτην του σύζυγον Ἰωσηφίναν,
 ὅταν λόγιοι πολιτικοί τόν ἠνάγκασαν να
 τήν διαλεγχθῆ, ἐκεῖ δὲ κατόκει ή Αὐτο-
 κράτειρα ἀπό τήν ἐποχῆν τοῦ διαζυγίου
 της. Ἐξῆ βίον ήγεμονικόν, ἔχουσα ἐκεῖ
 τήν ἀκολουθίαν της, τὰς ὑπαπιστίας
 της, τούς γραμματεῖς της, τούς κλει-
 δούχους της και τούς ἀκολουθοῦς της,
 ὅπως και ὅταν ήτο Αὐτοκράτειρα. Ἀλλά
 μεθ' ὅλην αὐτήν τήν μεγαλοπρέπειαν, ὁ
 βίος της ήτο μάλλον μονήρης, διότι ή
 λύπη, τήν ὅποιαν ἠσθάνετο ἀφ' ἧς εἶδε
 τόν γάμον της διαλυόμενον, δέν τη ἐπέ-
 τρεπε να παραδίδεται εις διασκεδάσεις.
 Ἐν τούτοις, ὅταν πρὸ δυο ἡμερῶν ὁ
 ὀπτικός τηλεγράφος ἔφερεν εις τόν Ἐβρέ
 και ἐκεῖθεν εις τήν ἔπαυλιν της Ναβάρ-
 ρας, τήν εἶδον τῆς γεννήσεως τοῦ Βα-
 σιλέως της Ρώμης, ή Αὐτοκράτειρα ἐ-
 ξεδήλωσε τήν εὐκρινεστέραν και ζωη-
 ροτέραν χαράν.
 — Κυρίαί, εἶπε πρὸς τήν ἀκολουθίαν
 της: ἐπιθυμῶ να εορτάσω τό εὐτυχές
 αὐτό γεγονός δι' ἐνός χοροῦ, τόν ὅποιον
 θά δώσω μεθαύριον. Πιστεύω ὅτι αἱ δε-
 σποινίδες αὐταί τό ἀκούουν με μεγάλην
 τήν ευχαρίστησιν, προσέθεσε στραφεύσα
 πρὸς τινας νεάνιδας, οἱ συγγενεῖς τῶν
 ὀποίων κατεῖχον ἀξιώματα παρὰ τῇ Αὐτο-
 κρατείρᾳ, και αἱ ὀποῖαι ἀπετέλουν τήν
 νεολαίαν της αὐλῆς της.
 Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτῆ μετ' ἐνθυ-
 σιασμοῦ. Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν αἱ προ-
 κλήσεις ἐστάλησαν και διανεμήθησαν εις
 ὄλον τόν Ἐβρέ, αἱ δὲ βελόναί τῶν ρα-
 πτριῶν ἤρχισαν να τρέχουν με ταχύτητα.
 . . . Δια να διασκεδάσουν οἱ μέν, ἔ-
 πρεπε, βλέπετε, να ἐργασθῶν ἄλλοι.

«Ο Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως της Ρώμης!»
 (Σελ. 154, στήλ. α'.)

σπευσεν άμέσως νά τον προύπαντήση. Καί ύπερήφανος, ώς εάν ήτο αύτός ο Αύτοκράτωρ, προηγούμενου του σοβαρού αύλικού θεράποντος, διέσχισε διαδρόμους και θαλάμους πολυτελείς, διευθυνόμενος πρὸς τήν αίθουσαν του χοροῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεβίδοντο φαιδροί ἤχοι μουσικῆς, βημάτων και γελώτων.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη πομπωδῶς και ὁ θεράπων ἀνήγγειλεν :

— Ὁ Ἀγγελιαφόρος του Βασιλέως τῆς Ρώμης !

Ἀμέσως τότε ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσε, χορευταί δὲ και θεαταί παρεμέρισαν ἐν σπουδῇ, ἀφῆσαντες κενόν τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ἐκτωρ, θαμβωθείς ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν φώτων, ἐσταμάτησε πρὸς στιγμή μὴ ἐπὶ του κατοφλίου κατόπι προχω-

« Ἐκ μέρους του Αύτοκράτορος διὰ τὴν Ἑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπε. » (Σελ. 154, στήλ. 6'.)

ρήσας διὰ του σχηματισθέντος κενοῦ χώρου, ἐπροχώρησεν εὐθὺ πρὸς μίαν πολυθρόναν, ἡ ὁποία εὗρίσκετο ἐπὶ χαμηλῆς ἐξέδρας εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Ἐκεῖ ἐκάθητο ἡ Αύτοκράτειρα. Ἐφερε διάδημα λαμπρὸν και ἐσθῆτα ἀργυροποίκιλον. Δεξιᾷ και ἀριστερᾷ ἴσταντο ὁ υἱὸς τῆς και ἡ θυγάτηρ τῆς : ὁ πρίγκιψ Εὐγένιος Μπωχαρναί, ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, και ἡ Ὁρτενσία, βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας, σύζυγος του Λουδοβίκου Βοναπάρτου, ἀδελφοῦ του Ναπολέοντος. Ἀμφότεροι εἶχον ἔλθῃ, εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ναβάρρας, νά διέλθουν ὀλίγας ἡμέρας πλησίον τῆς μητρός των, ἡ ὁποία τοὺς ὑπερηγάπα.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐχαιρέτισε τὸν Ἀκόλουθον διὰ του μειδιάματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον κατέκτα πᾶσαν καρδίαν.

— Εἶσθε, νομιζῶ, ὁ κύριος Ἄλβας ; ἠρώτησεν ἀφ' οὗ τον παρετήρησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ με βαθυτάτην ὑπόκλισιν.

— Σὰς ἐνθυμούμαι πολὺ καλά. Δὲν εἶσθε σεῖς, που ἐπαίζατε ἄλλοτε τὸσον εὐθὺμῶς με τὸν μικρὸν πρίγκιπα Κάρολον-Ναπολέοντα, τὸ ἀγαπημένο μας παιδί, εἰς τὸ δάσος του Σαιν-Κλου ;

Και προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Αύτοκράτειρα ἐστέναξεν ἐκ βαθέων.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτότη, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ με νέαν ὑπόκλισιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Εἰς τὴν ΕΠΑΥΛΙΝ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Ἀκούων ὀλονὲν τὴν Ἰωσηφίνα και ἀπαντῶν, ὁ Ἐκτωρ προσεπάθει νά ἐξαγάγῃ ἐκ του θυλακίου του βελουδίνου του φορέματος τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε φυλάξῃ ἐκεῖ ἐπιμελῶς, ἐκ φόβου μήπως ἤθελε τὴν χάσῃ καθ' ὁδόν. Ἀλλὰ τὴν εἶχε χάσῃ τὸσον βαθειά, ὥστε τὸ δυστυχὲς παιδίον με κανένα τρόπον δὲν κατώρθωνε νά τὴν ἀποσύρῃ. Ἐψαγεν, ἀνεσκάλευεν, ἠγωνίζετο, ἀλλ' ἡ ἐπιστολή ἐξηκολούθει νά μένῃ εἰς τὴν ἰδέαν θέσιν, σκαλωμένη βέβαια μέσα εἰς κάποιαν πτυχὴν. Καί τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο κατακόκκινον, ἐν ᾧ ἠγωνίζετο νά τὴν ἐλευθερώσῃ, χωρὶς ἐντοσούτω νά το κατορθόνῃ.

— Τί ἀνόητος ποὺ ἤμουν νά μὴ τὴν βγάλω πρωτῆτερα εἰς τὸ ἀμάξι, ἐσκέπτετο, ἐκεῖ εἶχα ὀλον τὸν καιρόν !

Ἡ Ἰωσηφίνα, με τὴν συνήθη τῆς ἀγαθότητα και χωρὶς νά φαίνεται προσέχουσα εἰς τὴν ἀμνηχανίαν του παιδίου, ἐξηκολούθει νά τῷ ὀμιλῇ, νά τον ἐρωτᾷ περὶ του ταξιδίου του, ποῖαν ὥραν ἀνεχώρησε, πότε ἐφθασεν εἰς τὸ Ἐβρέ, ἀν ἐκουράσθη κτλ. Ὁ Ἐκτωρ ἐφέλλιζε λέξεις μᾶλλον ἀσυναρτήτους, καταγινόμενος ὀλονὲν εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Καί κατορθώσας νά ἐξαγάγῃ τὴν ἐπιστολήν, ἀπὸ τὸ βάθη εἰς τὰ ὁποῖα ἔμενε κρυμμένη, τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ του πύλου του και γονατίσας με τὸν ἕνα πόδα, τὴν ἐπαρουσίασε πρὸς τὴν Αύτοκράτειραν.

— Ἐκ μέρους του Αύτοκράτορος διὰ τὴν Ἑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπε.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἔλαβε τὸν φάκελλον κατόπι τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς φίλημα εἰς τὸν κομιστήν,

— Σηκωθήτε, κύριε Ἄλβας ! εἶπε μειδιῶσα.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐχαιρέτισε τὸν Ἀκόλουθον διὰ του μειδιάματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον κατέκτα πᾶσαν καρδίαν.

— Εἶσθε, νομιζῶ, ὁ κύριος Ἄλβας ; ἠρώτησεν ἀφ' οὗ τον παρετήρησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ με βαθυτάτην ὑπόκλισιν.

Ἡ ἐπιθυμία του ἐντοῦτοις θά ἐξελθῆ, ἐν μέρει τοῦλάχιστον. Ὅταν

μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ἡ Αύτοκράτειρα μετὰ του πρίγκηπος Εὐγενίου και τῆς βασιλίσσης Ὁρτενσίας διὰ νάναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν του Αύτοκράτορος, ὁ Ἐκτωρ ἀπέμεινεν ἐκεῖ, και περιφέρων τὰ βλέμματά του ἀνά τὴν αίθουσαν, εἶδε δύο ὀφθαλμούς γαλανούς και γλυκεῖς, προσηλωμένους ἐπ' αὐτόν.

Ἦτο μία μαθήτρια του Ἐκουέν, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, μολονότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἔφερε τὴν συνήθη τῆς στολήν, ἡ δὲ μελανὴ ἐκ μερινοῦ ἐσθῆς και ἡ πορφυρᾷ ζώνη τῆς οἰκοτρόφου, εἶχον ἀντικατασταθῆ δι' ἐσθῆτος χοροῦ ἀπὸ λευκὴν μουσελίαν με ρόδινα μεταξωτὰ κοσμήματα. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἡ ἀποστολή του Ἐκτορος προσελάμβανε δι' αὐτὸν νέον θείλητρον, ἀφ' οὗ τῷ παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης συναντήσεως.

Ἡθέλησε νά τὴν πλησιάσῃ ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Μόλις ἐξῆλθεν ἡ Αύτοκράτειρα με τὰ τέκνα τῆς, αἱ κυρίαί τῆς ἀκολουθίας τῆς περιστοίχισαν ἀμέσως τὸν Ἐκτορα και τὸν ἐπολιόρχησαν δι' ἐρωτήσεων, οὕτως ὥστε ὁ Ἀκόλουθος εὐρέθη ἠναγκασμένος νά μείνῃ ἐκεῖ, περιγράφων διὰ μακρῶν τὰς ἐορτὰς και τὰς φωταφίας, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τοὺς Παρισίους, ἐπὶ τῇ γεννήσει του Βασιλέως τῆς Ρώμης. Ὀμίλησεν εὐγλώττως περὶ του ἐνθουσιασμοῦ τῶν Παρισίων και περὶ τῆς χαρᾶς του Αύτοκράτορος ; ἀλλ' εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν ὅταν μία τῶν κυριῶν τὸν ἠρώτησεν ἀν εἶδε τὸν μικρὸν ἥρωα τῆς ἐορτῆς και ἀν ἦτο ὠραῖος. Ἐφέλλισε κάτι τι, ἐμάσησε τὰς λέξεις, ἔξυσε τὸ αὐτί του και ἐπὶ τέλους εἶπε :

— Τὸ λίκνον του εἶνε πολὺ ὠραῖον ὄλω και χρυσᾷ, ζεύρετε.

— Ναί ! ἀλλὰ ἐκεῖνος ; ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ;

— Δὲν . . . δὲν ἤξεύρω ! εἶνε τὸσφ μικρὸς . . . ἔπειτα εἶνε τὸσφ κόκκινος !

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπανῆλθεν ἡ Αύτοκράτειρα. Ἠρώτησε και αὐτὴ τὸν Ἐκτορα περὶ τῶν ἐν Παρισίοις και κατόπι τῷ εἶπεν :

— Εἶπατε πρὸς τὸν Αύτοκράτορα, ὅτι μᾶς ἠύρατε νά ἐορτάζωμεν τὴν γέννησιν του ἀγαπητοῦ υἱοῦ του ; διότι ὁ χορὸς οὗτος δίδεται ἐπὶ τῇ εὐτυχῇ γεννήσει του Βασιλέως τῆς Ρώμης ! Ὅσα εὐχαριστηθῶ πολὺ ἀν λάβετε και σεῖς μέρος, θά εὐχαριστηθῶν δὲ ἐπίσης και αἱ δεσποινίδες αὐταί ἀν προστεθῇ ἀκόμη ἕνας χορευτής. Ἀλλὰ κατόπι ταξιδίου ὀλοκλήρου ἡμέρας, θά προτιμᾶτε ἴσως νά ναπαυθῆτε. Εἶσθε ἐλεύθερος !

Ὁ Ἐκτωρ ὁμῶς ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἠσθάνετο οὐδεμίαν κόπωσην και ὅτι θά ἐχώρευε πολὺ εὐχαρίστως.

— Τότε χορεύσατε, εἶπεν ἡ Αύτοκράτειρα. Ἀῦριον τὸ πρῶν πρὶν ἀναχω-

ρήσετε, θά σας δώσω μίαν ἐπιστολήν διὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Εἰς ἐν νεῦμα τῆς Αύτοκρατειρας ὁ χορὸς ἐπανῆρξε με νέαν ζωηρότητα.

Ὁ Ἐκτωρ, ἐπωρλοόμενος τῆς ἀδείας τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Βαβέτταν και μετ' ὀλίγον τὴν παρέσυρεν εἰς τὸν τετράχορον. Πολλαί ἀπὸ τὰς μεγάλας δεσποινίδας τῆς Ἀκολουθίας, ἐπεθύμουν βεβαίως νά προσεκαλοῦντο ἀντὶ τῆς νεαρᾶς ὑποτρόφου, διὰ νά συνομιλήσουν ὀλίγον μετὰ του κομποῦ Ἀκολουθοῦ περὶ τῶν νέων τῶν Παρισίων και προπάντων τῆς Αὐλῆς. Ἀλλὰ πλήρης χαρᾶς, διότι ἐπαυρίσκεν ἐκεῖ τὴν σύντροφον τῶν παιδικῶν του χρόνων, ὁ Ἐκτωρ οὐτε κἂν ἐσκέφθη νά ἐκλέξῃ ἄλλην χορευτρίαν.

Ἐτοποθετήθη λοιπὸν με τὴν Βαβέτταν εἰς ἐν τετράγωνον, τὸ ὁποῖον ἐσχηματιζέτο. Φαντάζεται τις ὅτι ἡ συνομιλία των δὲν ἔρχεν τέλος. Πόσα εἶχον νά εἶπουν ! Καί ἐνῶ ἐχώρευον, προπάντων κατὰ τὰ διαλείμματα, ἔλεγαν και οἱ δύο, ἔλεγαν . . .

[Ἐπεται συνέχεια].
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουποῦ

« Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ »
[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ]

(Ἡ σκηνὴ ἐν Παρθενωγραφίῳ, παριστᾷ δωμάτιον ἐσωτερικῆς μαθητριάς. Τραπέζα με τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα και βιβλία, εἶνε τοποθετημένη ὀρθως, ὥστε ὁ καθημέμος πρὸ αὐτῆς νά κούεταί και νά βλέπεται εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου.)

ΜΑΡΙΑ, μεγάλη μαθήτρια (βηματίζουσα κατὰ μῆκος τῆς σκηνῆς).

Ἀῦριον εἶνε Παρασκευὴ . . . λοιπὸν ἔχομεν Ἐκθεσιν Ἰδεῶν ! . . . Στάσου ὁμῶς, γιατί ἐξέχασα τί θέμα μᾶς ἔχουν δώσῃ . . . (Πλησιάζει τὸ γραφεῖον και ἀνασκαλενὲν μερικὰ χαρτῖα.) Πού εἶνε ; . . . πού εἶνε ; . . . ἂ ! νά το ! (Λαμβάνει ἐν χαρτίον και ἀναγινώσκει.) ὁ τίτλος τῆς Ἐκθέσεως : « Ἡ Μητέρα μου. »

Τίποτε ἄλλο ! ἡ μαθήτρια ἀφίεται καθολοκληρίαν ἐλευθέρα εἰς τὴν ἐμπνευσίν τῆς. (Συνατίπτουσα τὰς χεῖρας, περιχαρῆς.) Τί ὠραῖον θέμα ! Ὡ, θέλω πολὺ νά το πραγματευθῶ ! μ' ἐλκύει περισσότερο και ἀπὸ τὴν καλλιτέραν διασκέδασιν. « Ἡ Μητέρα μου ! » Καλὲ ἐδῶ εἶνε ὀλοκλήρον ποίημα ! Μητέρα ! τί ὠραία λέξις ! τί γλυκεῖα ! τί ἀρμονική ! Ἄ, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας του κόσμου ὑποθέτω ὅτι θά εἶνε τὸσον γλυκεῖα (Μειδιῶσα) ἀκόμη και εἰς τὴν κινεζικὴν . . . (Μικρὰ παύση.)

Ἄν εἶνε ἀληθὲς ἐκεῖνο που λέγουν, ὅτι δηλαδὴ τὰ χεῖλη ὀμιλοῦν ἀπὸ τὸ ξεχειλισμα τῆς καρδιάς, ὦ βεβαίως δὲν θά μου λείψουν ἰδέαι και ἐκφράσεις διὰ

τόσον προσφιλὲς θέμα ! . . . Προαισθάνομαι ὅτι ἡ πέννα μου θά τρέξῃ, θά περτᾷ μόνη τῆς ! . . . Ἄλλ' ἄς ἀρχίσωμεν μεθοδικῶς. Ὅταν θέλωμεν νά σχηματίσωμεν μίαν ὠραίαν ἀνθοδέσμην που νά ἔχῃ χάριν συγχρόνως και ἀπλότητα, τί κάμνομεν ; Κόπτομεν πολλὰ-πολλὰ ἄνθη, και ἀπὸ αὐτὰ ἐκλέγομεν διὰ νά συνενώσωμεν ὅσα συμφωνοῦν εἰς τὸ χρῶμα και εἰς τὸ ἀρωμα. Τὸ ἴδιον θά κάρω τώρα και διὰ τὴν Ἐκθεσίν μου. Θαφῆσω νά μου ἔλθουν πολλές-πολλές ἰδέες, θά τὰς γράψω ὅλας, και ἀπὸ αὐτὰς θά ἐκλέξω κατόπι και θά χρησιμοποίησω, ὅσας ὑπαγορεύῃ ἡ καλαισθησία

(Κάθεται πρὸ τοῦ γραφείου, λαμβάνει ἐν φύλλον χαρτον, μίαν γραφίδα και ἀρχίζει νά γράφῃ ὑπαγορεύουσα πρὸς αὐτήν.) Ἡ μητέρα εἶνε τὸ πολυτιμότερον δῶρον του οὐρανοῦ . . . Οὐδὲν λεπτότερον, τρυφερότερον και συγχρόνως ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς μητέρας . . . Ὅταν λείπη ἡ μητέρα, οὐτε θερμότης, οὐτε ἄσματα, οὐτε χαρὰ ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν φωλεάν . . . Οἰκογένεια χωρὶς μητέρα εἶνε ἄνθος χωρὶς ἀρωμα, ἀνοῖξις χωρὶς ἥλιον, νύξ χωρὶς ἄστρα . . . (Ὀμιλοῦσα τώρα χωρὶς τὰ γράφῃ.) Ἡμποροῦσα ὁμῶς νά γράψω ἀπὸ πάνω, ὡς ρητόν, και αὐτοὺς τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμούμαι ποὺ ἀνέγνωσα, περὶ τῶν μητρικῶν φιλημάτων : (ἀπαγγέλλει.)

Μὲ κάθε φίλημά της, εἰς τὰ μέτωπα πού τα στολλῆ ἡ παιδικὴ ἀγρότης, ἀποτυπώνει μίαν ἀρετήν !

Ἄ ! ἡμποροῦσα ἀκόμη νά φέρω και τὸ παράδειγμα του Κοριολάνου και τῆς μητρός του Βετουρίας (λαμβάνουσα ἐν βιβλίον.) Ἄς ἀνοίξω τὴν Ρωμαϊκὴν μου Ἱστορίαν ὅταν πρόκειται περὶ ἱστορικῶν γεγονότων, πρέπει κανεὶς νά εἶνε ἀκριθὲς . . . (Ἀφίνοσα ἀφῆρη τὸ βιβλίον.) ὄχι τὸν Κοριολάνον ! Δὲν μὴ ἀρέσουν τὰ σχολαστικὰ παραδείγματα. Πρέπει νά εὐρω κανὲν ἄλλο . . . (Σκέπτεται.)

Ἄ ! τὸ ἠύρα ! (Γράφουσα.) Ὅταν ὁ Ἰῶδς του Θεοῦ ἐγένειεν ἄνθρωπος, κανένα δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς γηίνους μας θησαυρούς πλοῦτη, ἠδονάς, τιμάς, τὰ πάντα περιεφρόνησεν. Ἐν μόνον ἐπόθησε και ἠγάπησε και τὸ ἀγαθὸν ποῦτο, ὁ θησαυρὸς οὗτος, ἦτο μία Μητέρα ! (Σταματᾷ ὀλιγον.) Μία μητέρα ! . . . ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ! (Πίπτοια τὴν γραφίδα και ἐγειρομένη ἀποτόμας.) Τὸ θέμα πού μας ἔδωσαν δὲν εἶνε Μία Μητέρα γενικῶς, ἀλλὰ Ἡ Μητέρα μου ! (Μ' ἔκφραριν χαρᾶς.)

Ὡ, ἀλλὰ τότε εἶνε ἀκόμη πειδ γλυκύ, ἀκόμη περὶ εὐκόλον ! (Ἐτάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μίαν φωτογραφίαν.) Νά ! διὰ νά ἐμπνευσθῶ, δὲν ἔχω παρὰ νά κυττάξω ὀλιγον τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου. (Τὴν κυττάζει.) Ἄ, νά τὴν ! ἡ ἐμπνευσις

ἦλθε ! Ἡ Ἐκθεσις ἐγένειεν ὄλη εἰς τὴν καρδίαν μου και φθάνει τώρα ὡς τὰ χεῖλη . . . (Κρατοῦσα ὀλονὲν τὴν φωτογραφίαν προχωρεῖ και ἀπαγγέλλει.)

Πῶς μ' ἀρέσει νά κυττάζω ἔστὰ ψηλά, Ὅταν βγαίνουν τ' ἀστέρια, βράδου-βράδου. Σὰν ματάκι με κυττάζει και γελά Κάθε ἀστέρη πού λάμπει ἔστὸ σκοτάδι !

Μ' ἀπ' τὸν κάθε ὀφθαλμό. Κάθε λάμψη τῆς οὐράνιας Σφαιρας. Τὴ ματιὰ προτιμῶ Τῆς χουσις μου Μητέρας !

(Ἀτερίζει ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς τὴν φωτογραφίαν.)

Πῶς μ' ἀρέσουν τῆς Ἀνοξείως τὰ κάλλη, Νὰ στολισῇ τὴ γῆ μας με λουλούδια, Ὅταν ἐρχεται πρόθυμη και πάλι, Μὲ χαρὰς, μυρωδιές, και με τραγούδια !

Μὰ πολὺ περισσότερο Κ' ἀπ' τὴ χάρι ἀνοξιάτικης ἡμέρας. Ἀγαπῶ τὸ χαμόγελο Τῆς χουσις μου Μητέρας !

(Χαμογελᾷ πρὸς τὴν φωτογραφίαν.)

Και τῆς αὔρας πῶς μ' ἀρέσ' ἡ μουσική, Ὅταν σείη ἔστὲς ὄχθες τὰ καλάμια, Τὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ Ὅπου χύνουν κυλῶντας τὰ ποτάμια !

Μ' ἀπὸ κάθε σκοπὸ Ὅπου χύνουν τὸ νερὸ κι' ὁ ἀέρας, Τὴ φωνούλ' ἀγαπῶ Τῆς χουσις μου Μητέρας !

(Πλησιάζει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ ἀντὶ τῆς, κάμνει δὲ τὴν ἀκούει και ὕστερα τὴν φιλεῖ παραφόρως.)

Μὲ κάθε φίλημά της, εἰς τὰ μέτωπα πού τα στολλῆ ἡ παιδικὴ ἀγρότης, ἀποτυπώνει μίαν ἀρετήν !

Ἄ ! ἡμποροῦσα ἀκόμη νά φέρω και τὸ παράδειγμα του Κοριολάνου και τῆς μητρός του Βετουρίας (λαμβάνουσα ἐν βιβλίον.) Ἄς ἀνοίξω τὴν Ρωμαϊκὴν μου Ἱστορίαν ὅταν πρόκειται περὶ ἱστορικῶν γεγονότων, πρέπει κανεὶς νά εἶνε ἀκριθὲς . . . (Ἀφίνοσα ἀφῆρη τὸ βιβλίον.) ὄχι τὸν Κοριολάνον ! Δὲν μὴ ἀρέσουν τὰ σχολαστικὰ παραδείγματα. Πρέπει νά εὐρω κανὲν ἄλλο . . . (Σκέπτεται.)

Ἄ ! τὸ ἠύρα ! (Γράφουσα.) Ὅταν ὁ Ἰῶδς του Θεοῦ ἐγένειεν ἄνθρωπος, κανένα δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς γηίνους μας θησαυρούς πλοῦτη, ἠδονάς, τιμάς, τὰ πάντα περιεφρόνησεν. Ἐν μόνον ἐπόθησε και ἠγάπησε και τὸ ἀγαθὸν ποῦτο, ὁ θησαυρὸς οὗτος, ἦτο μία Μητέρα ! (Σταματᾷ ὀλιγον.) Μία μητέρα ! . . . ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ! (Πίπτοια τὴν γραφίδα και ἐγειρομένη ἀποτόμας.) Τὸ θέμα πού μας ἔδωσαν δὲν εἶνε Μία Μητέρα γενικῶς, ἀλλὰ Ἡ Μητέρα μου ! (Μ' ἔκφραριν χαρᾶς.)

Ὡ, ἀλλὰ τότε εἶνε ἀκόμη πειδ γλυκύ, ἀκόμη περὶ εὐκόλον ! (Ἐτάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μίαν φωτογραφίαν.) Νά ! διὰ νά ἐμπνευσθῶ, δὲν ἔχω παρὰ νά κυττάξω ὀλιγον τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου. (Τὴν κυττάζει.) Ἄ, νά τὴν ! ἡ ἐμπνευσις

ἦλθε ! Ἡ Ἐκθεσις ἐγένειεν ὄλη εἰς τὴν καρδίαν μου και φθάνει τώρα ὡς τὰ χεῖλη . . . (Κρατοῦσα ὀλονὲν τὴν φωτογραφίαν προχωρεῖ και ἀπαγγέλλει.)

Πῶς μ' ἀρέσει νά κυττάζω ἔστὰ ψηλά, Ὅταν βγαίνουν τ' ἀστέρια, βράδου-βράδου. Σὰν ματάκι με κυττάζει και γελά Κάθε ἀστέρη πού λάμπει ἔστὸ σκοτάδι !

Μ' ἀπ' τὸν κάθε ὀφθαλμό. Κάθε λάμψη τῆς οὐράνιας Σφαιρας. Τὴ ματιὰ προτιμῶ Τῆς χουσις μου Μητέρας !

(Ἀτερίζει ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς τὴν φωτογραφίαν.)

Πῶς μ' ἀρέσουν τῆς Ἀνοξείως τὰ κάλλη, Νὰ στολισῇ τὴ γῆ μας με λουλούδια, Ὅταν ἐρχεται πρόθυμη και πάλι, Μὲ χαρὰς, μυρωδιές, και με τραγούδια !

Μὰ πολὺ περισσότερο Κ' ἀπ' τὴ χάρι ἀνοξιάτικης ἡμέρας. Ἀγαπῶ τὸ χαμόγελο Τῆς χουσις μου Μητέρας !

(Χαμογελᾷ πρὸς τὴν φωτογραφίαν.)

Και τῆς αὔρας πῶς μ' ἀρέσ' ἡ μουσική, Ὅταν σείη ἔστὲς ὄχθες τὰ καλάμια, Τὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ Ὅπου χύνουν κυλῶντας τὰ ποτάμια !

Μ' ἀπὸ κάθε σκοπὸ Ὅπου χύνουν τὸ νερὸ κι' ὁ ἀέρας, Τὴ φωνούλ' ἀγαπῶ Τῆς χουσις μου Μητέρας !

(Πλησιάζει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ ἀντὶ τῆς, κάμνει δὲ τὴν ἀκούει και ὕστερα τὴν φιλεῖ παραφόρως.)

Μὲ κάθε φίλημά της, εἰς τὰ μέτωπα πού τα στολλῆ ἡ παιδικὴ ἀγρότης, ἀποτυπώνει μίαν ἀρετήν !

Ἄ ! ἡμποροῦσα ἀκόμη νά φέρω και τὸ παράδειγμα του Κοριολάνου και τῆς μητρός του Βετουρίας (λαμβάνουσα ἐν βιβλίον.) Ἄς ἀνοίξω τὴν Ρωμαϊκὴν μου Ἱστορίαν ὅταν πρόκειται περὶ ἱστορικῶν γεγονότων, πρέπει κανεὶς νά εἶνε ἀκριθὲς . . . (Ἀφίνοσα ἀφῆρη τὸ βιβλίον.) ὄχι τὸν Κοριολάνον ! Δὲν μὴ ἀρέσουν τὰ σχολαστικὰ παραδείγματα. Πρέπει νά εὐρω κανὲν ἄλλο . . . (Σκέπτεται.)

Ἄ ! τὸ ἠύρα ! (Γράφουσα.) Ὅταν ὁ Ἰῶδς του Θεοῦ ἐγένειεν ἄνθρωπος, κανένα δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς γηίνους μας θησαυρούς πλοῦτη, ἠδονάς, τιμάς, τ

ΜΗΝ ΤΟ ΚΟΒΗΣ

Μην κόβης μ' άποριά, καλό παιδάκι, το άνθος που έχει χάρη, χρώμα, μυρωδιά! καμάρωσε το, μύρισ' το λιγάκι, την όμορφιά της φύσεως τραγουδά είνε 'ντροπή σου μία πεταλούδα να έχη από σένα πιο καλή καρδιά!

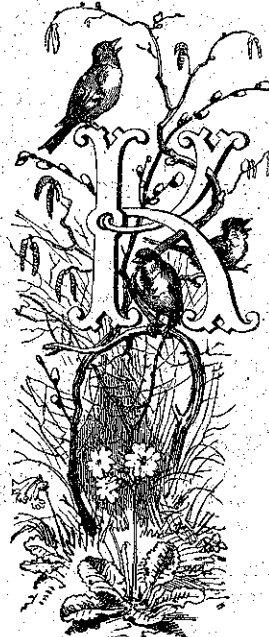
Είδες ποτέ σε φέρετρο παιδί νεκρό; τί άδικο, που χάθηκε έτσι μικρό!.. Κι' αυτό δεν είνε τάχα λουλουδάκι που του σπασε ο χάρος το κλαράκι;..

Α. Γ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

3 Μαΐου.

ΑΛΩΣ ήλθεν ο Μάιος, ο άνθοσταφής και φαιδρός! Η πομπή της εισόδου του έγεινεν εις μίαν νύκτα σεληνοφώτιστον και εις μίαν ημέραν δροσεράν και γαλανήν...

Οι δε άνθρωποι;... πως τον υπεδέχθησαν;

Ω, οι άνθρωποι όλίγην προθυμίαν έδειξαν να σπεύσουν και φέτος εις προούπαντησίν του. Έδω εις τας Άθήνας τουλάχιστον ή κίνησις ήτο όλίγη και βεβιασμένη τα κέντρα της πρωτομαγιάτικης διασκεδάσεως κλειστά ούτε όργανα ούτε άσματα ή καθήκεια έβασίλευεν, έκτοπιζουσα κάθε χαράν.

Υποθέτω ότι τα άνθη, άλλέως συνειθισμένα, θα έπαρξενεύθησαν πολύ και θα ήρώτων το έν το άλλο κρυφά, την αίτιαν της άθυμίας εκείνης και της σιωπής. Και όταν κάποιον φιλεύεσπλαχον πουλί τοίς ειπεν: «Έδω επικρατεί πένθος! ή πατρίς είνε αίματωμένη!» τα άνθη της πατρίδος έκλαυσαν, ποτίζοντα

την γήν με τας σταγόνας της δρόσου των...

Οι άρχαιοι Έλληνες είχαν και αυτοί ένα Μήνα Άνθέων, αντίστοιχούντα προς τον ιδιόν μας Μάιον. Ήτο ο όγδος μήν του Ήμερολογίου των και ονομάζετο Άνθεστήριον. Κατ' αυτόν έτελοούντο τα Άνθεστήρια, τριήμερος έορτή άνθέων προς τιμήν του Βάκχου.

Το περίεργον όμως είνε ότι ο Άνθεστηριών δεν συνέπιπτε προς τον σημερινόν Μάιον, αλλά μεταξύ Φεβρουαρίου και Μαρτίου. Άρά γε κατά την άρχαιότητα, αυτή ήτο ή καθεαυτο έποχή των άνθέων; Κατά τας άρχάς του Μαρτίου οι άνθωνες των άρχαίων Άθηνών ήδύναντο να παράσχωσι την μεγαλητέραν ποσότητα ύλικού, διά την ανθοκόσμησιν και την ανθοβολίαν της έορτής;

Δεν ήξεύρω. Το βέβαιον όμως είνε ότι αι διαίρέσεις των Ήμερολογίων σπανίως εύρίσκονται εις άρμονίαν με τας διαίρέσεις τας φυσικάς. Και ένθυμούμαι τώρα τί μου έλεγε μίαν φορά ένας γέρον άνθοκόμος: «Έορτάζομεν τον Μάιον ως μήνα των Άνθέων, και όμως παρετήρησα ότι τον Άπρίλιον, έδω εις την Ελλάδα, έχομεν τα περισσότερα άνθη.» Δεν είνε περίεργον αυτό;

4 Μαΐου.

Διά μιάς χαρισιωμένης και σεμνοτάτης έπιστολής ο μικρός φίλος της Διαπλάσεως Δόν Κιχώτης μου άναγγέλλει ότι ένας άλλος φίλος του και φίλος μας, ο Κολοσσός της Ρόδου, άν και νεώτατος άνόμη και υπό του νόμου ούδεμίαν έχων ύποχρέωσιν, κατετάχθη ως έθελοντής εις τον στρατόν. «Και όπως άλλοτε έξεσπαθωσεν ύπέρ της Διαπλάσεως, τώρα ξεσπαθαθόνει άληθινά, ξεσπαθαθόνει ύπέρ άλλης μητρός — της Πατρίδος. Και τώρα προσθέτει ο Δόν Κιχώτης ύπαισισόμενος έν ψευδώνυμον, — αυτός είνε πράγματι ο Υπερασπιστής της Πατρίδος!»

Μου άρέσει ή προθυμία με την όποιαν έσπευσεν υπό τας σημαίας ο Κολοσσός της Ρόδου, αλλά μου άρέσει και ο ένθουσιασμός με τον όποιον έσπευσε να μου άναγγειλη την εύγενή αυτήν πράξιν ο Δόν Κιχώτης. Πόσον φαίνεται ότι ζηλεύει τον φίλον του, και πως θα ήθελε και αυτός να ήτο όλίγον μεγαλύτερος διά να τον μιμηθής! Ω, αυτήν την έννοιαν έχει ή έπιστολή του! Άδιάφορον άν δεν το λέγη. Το αισθάνομαι το άναγινώσκω μεταξύ των γραμμών. Και εις το βάθος της καρδιάς μου, έπαινώ εξίσου τους δύο καλούς φίλους. τους δύο νεαρούς πατριώτας, οι όποιοι έχουν κοινά τα αισθήματα και τον ένθουσιασμόν...

5 Μαΐου.

Μου έκαμεν ιδιαίτεράν έντύπωσιν ο θάνατος ενός παιδιού. Συνέβη εις τον Πειραιά πρό όλίγων ημερών. Το παιδίον ανέβη εις έν ύψηλόν κάθισμα διά να κόψη έν τριαντάφυλλον. Άλλ' ένφω το έκοπτεν, έκαμεν έν βίαιον κίνημα, το κάθισμα ανετράπη και το παιδίον έπεσε... Φρέαρ άνοικτόν, χαινον κάτωθεν της τριανταφυλλέας, έδέχθη το πίπτον παιδίον εις την σκοτεινήν άβυσσόν του. Τον άνέσυραν εκείθεν νεκρόν τον δυστυχή μικρόν φιλανθή! Και το τριαντάφυλλον το όποιον έδρεψε με τόνη χαράν, επέπρωτο να μεταβληθής εις νεκρικόν άνθος και να στολιση το πτώμα του... Ίδου θάνατος με διπλήν συγχίνησιν, άξιος να έμπνεύση ένα ποιητήν... Ταλαίπωροι γονείς! Πώς θα βλέπετε τώρα την τριανταφυλλιάν εκείνην, θάλλουσαν κατ' έτος και κοσμουμένην με τριαντάφυλλα, αδελφά του μοιραίου εκείνου, ο πόθος του όποιου έπροξένησε τον θάνατον του προσφιλοῦς σας!

Αθήνηρον.

Η μητέρα της Έλενίτσας, ή όποία έκαμε πάλιν μίαν άταξίαν, την φοβερίζει ότι θα το γράψη εις την Διαπλάσιν.

— Και με τούτο; έρωτᾷ ή Έλενίτσα.

— Νά, ή Διαπλάσις θα το γράψη και θα γίνης ρεζίλι.

— Μπᾶ! Και άμα έλθη το φύλλο, δεν ξερώ εγώ να πάρω το μολύβι μου και να το σβύσω;!

Μία συμβουλή του Ίσοκράτους.

Κανένα μήν κάμης φίλον, πριν εξετάσης πως έφέρθη προς τους φίλους, τους όποιους είχε πρωτύτερα. Νά είσαι βέβαιος ότι θα δείξη και προς σε την ιδίαν διαγωγήν, την όποιαν έδειξε προς εκείνους.

Φ.

ΓΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΧΗΝΕΣ

Γεράνια ελαφρόπτερα με χίνες βαρυσώματες έβουσκαν σε λιβάδι,

μα κυνηγοί εφάνηκαν με όπλα και με Ξόβοργες, θαρρώ, το βράδυ-βράδυ, κ' εύθύς σάν βαρυσώματες ή χίνες έπιασθήκανε μα τάλαφρά γεράνια άμέσως 'πεταχθήκανε 'ς τα ύψηλά ουράνια.

Το ίδιο την παθαίνουνη 'ς τον πόλεμο οι άνθρωποι, που μόνον τρών' και πίνουν, σάν χίνες να παχύνουνη.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΣΣ]

(Συνέχεια 'δε Σελ. 149)

Δ.

«Μίαν ημέραν της ήλθεν ή ιδέα της μικράς μου κυρίας, να με μάθη αυτή ή ίδια μουσικήν. Μ' έτοποθέτησεν έμπρός εις ένα μεγάλο κιβώτιον που το λέγουν πιάνο και που έχει κομματάκια από έβενον και από έλεφαντόδοντον, που τα λέγουν κόκκαλα. (Τα κόκκαλα μερικοί τα λέγουν π λ η κ τ ρ α, το δε πιάνο κ λ ε ι θ ο κ υ μ β α λ ο ν' ως είνε). Δεν έχεις παρά να πιέξης με τα δάκτυλα του χεριού ή, αν είσαι γίδα, του ποδιού, και άμέσως το μεγάλο κιβώτιον αρχίζει να τραγωδή. Το πράγμα είνε πολύ διασκεδαστικό, αλλά και πολύ δύσκολον' εις την αρχήν δεν επήγγαινα διόλου καλά και ή Βέρθα έγίνετο κατακόκκινη από τον θυμόν της. Έκείνη ήτο άμελής, δεν ήθελεν οι διδάσκαλοι της να της κάμνουν την παραμικράν παρατήρησιν' και όμως ή έκτυπούσεν έμένα άλύπητα άμα έσφαλλα καμμίαν νόταν! Η αλήθεια είνε ότι με την ιδίαν προθυμίαν μ' έχάιδευε και μ' έφιλούσε άμα έπαιζα καλά και έτσι, πότε με φιλιᾷ και πότε με κτυπήματα, έμαθα δύο-τρία πολύ ώρατα τραγουδάκια, μίαν βαρκαρόλαν και ένα ύμνον, ο όπολος υποθέτω ότι ήτο ο ελληνικός.

«Μου ήρεσαν αυτάι αι μελωδίαι' αλλά πολύ περισσότερον μου ήρεσε να παίζω όπως ήθελα εγώ. Και όταν κατά τύχην ή Βέρθα με άφινε μόνην εις το πιάνο, άρχιζα άμέσως να κτυπῶ με δύναμιν όλες τες νότες, από την αρχή ως το τέλος' συγχρόνως δε έβέλαξα, όπως κάμνουν αι κυρίαί όταν τραγωδούν. Άλλ' αυτό το είδος της μουσικής, καθώς φαίνεται, δεν εύχαριστούσε καθόλου την Βέρθαν' και άμα μ' εύρισκεν έτσι, (νά τα κάμνω θάλασσα) καθώς έλεγε, μ' έκτυπούσε δυνατά. Μίαν ημέραν μάλιστα έκλεισε το πιάνο με τόνη δύναμιν, ώστε το σκέπασμα μου έμάγγωσε το ποδάρι και μου το επλήγωσε.

«Δεν ήμπορούσα να έννοήσω πόθεν και διατί έλος αυτός ο θυμός. Έλεγεν ότι τα «έκαμνω θάλασσα». Δεν ήξεύρω τί σημαίνει ακριβώς αυτή ή φράσις εις την μουσικήν' αν όμως σημαίνη το ταχύ, το παράφορον και άτακτον παίξιμον, από το όποιον δεν καταλαβαίνει κανείς τίποτε, τότε και ή Βέρθα πολύ συχνά τα «έκαμνω θάλασσα» με κάτι γερμανικά κομμάτια που έπαιζε και από τα όποια κανείς δεν έννοούσε γρύ!..

«Καμμίαν φοράν ο διδάσκαλος της μουσικής ήρχετο, έν φ ή Βέρθα μου έκαμε μάθημα' τότε έσήκωνε τους ώρους και έλεγε θυμωμένος: «—Θά έ-

κάμνατε πολύ καλλίτερα, κυρία Βέρθα, να έμελετούσατε τες Σ ο ν ά τ ε ς σας, παρά να χάνετε έτσι τον καιρόν σας με αυτό το ζῶον!» Αυτό το ζῶον! Άκούς εκεί πως με ονόμαζεν!

«Ο διδάσκαλος αυτός δεν όμοιάζε καθόλου με τον κομψόν κύριον Πεταλούδαν. Ήτο κοντός, ισχνός και άσχημος. Τα χέρια του και προπάντων τα δάκτυλά του ήσαν πολύ μακρᾷ, το δε κεφάλι του τόσο δά μεγάλο, με κάτι ματάκια γυαλιστερά και με μαλλιά μαύρα, που έκρέμοντο εις το μέτωπόν του σαν τα κλαδιά της ιτέας...

«Όταν έπαιζε πιάνο, ή άπλῶς έκρατούσε τον χρόνον, έκινούσε τα χέρια του, το κεφάλι του, τους ώμους του, επήγγαινε και ήρχετο όλον του το σώμα, ως δένδρον που το δέρνει ο άνεμος. Η Βέρθα, ή όποία είχε και από ένα παρτσουκλι διά κάθε της διδάσκαλον, τον έλεγε «κύριον Βορέαν». Έλεγαν ότι είχε μεγάλην άξίαν και ότι είχε συνθέση πολύ ώραίας συμφωνίας. Άλλά έλα που δεν άγαπούσε καθόλου τες γίδες!

«Μίαν ημέραν που με είχε αφήσει μόνην ή Βέρθα, εις την μέσην του μαθήματος, διά να υπάγη να δοκιμάση κάτι καπέλα, ήρχισα εύθύς να βελάζω με όλην μου την δύναμιν και να συνοδεύω τα βελάσματα με τα ποδάρια, — κατά τον τρόπον που σου είπα. Η μουσικήν κατενθουσιασμένη με το τραγουδί μου, όταν εξαφνα άνοίγει ή θύρα με όρμήν και έμβαίνει έξω φρενών ο κύριος Βορέας.

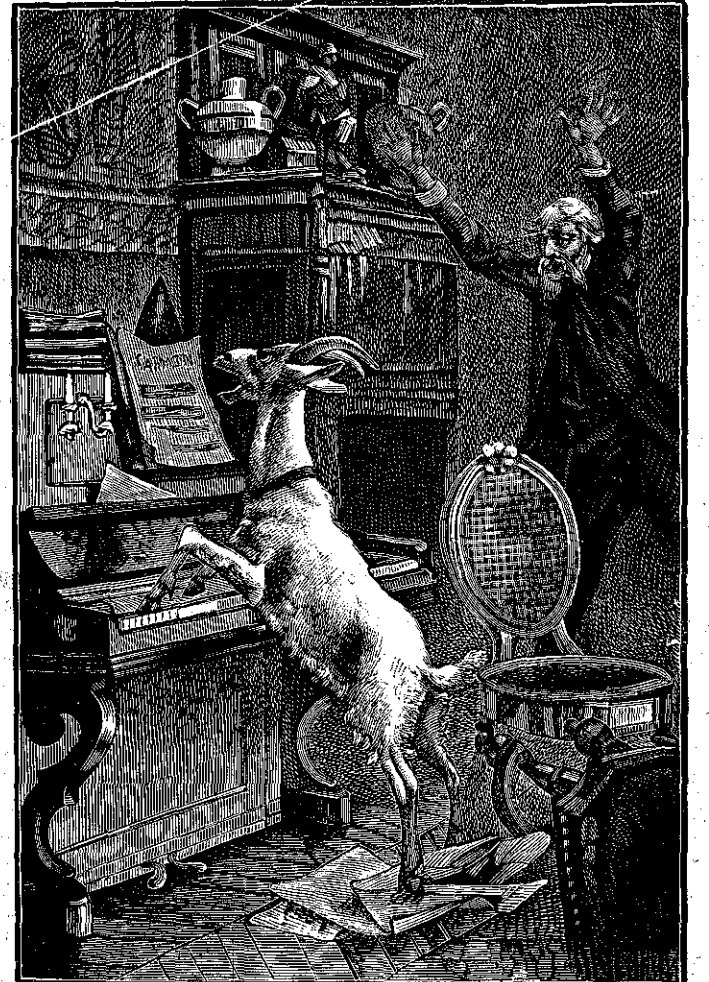
«— Φάλτσο! έφώναξε' φάλτσο! φάλτσο!... Παύσε επί τέλους, διαβολοκάτσικο!»

«Εγώ έπέσιμωσα με τον τρόπον του, και ήρχισα να κτυπῶ άνόμη δυνατώτερα. Εκείνος όμως δεν χάνει καιρόν, με άρπάξει από τα κέρατα, άνοίγει το παράθυρον και με ρίπτει έξω εις τον κήπον!... Έπειδή το δωμάτιον ήτο ισόγειον, έπεσα εις τα πόδια μου χωρίς να

πάθω τίποτε. Άλλ' έπειδή ήμουν πολύ θυμωμένη έναντίον του κακοτρόπου μουσικού, διά να τον εκδικηθῶ, ήρχισα να βγάλω κάτι φωνές, που άναστάτωσαν όλο το σπίτι.

«Έτρεξαν οι άλλοι' έτρεξε και ή Βέρθα. Καθώς σου είπα, αυτή μ' έκακομεταχειρίζετο' αλλά δεν έπέτρεπεν εις κανένα να με κακομεταχειρισθής. Δεν ήθελεν οι άλλοι να είνε κακοί το πρόνόμιον ήτο άποκλειστικώς ιδιόν της...

«Όταν έμαθε τί μου έκαμεν ο διδά-

«Φάλτσο! έφώναξε' φάλτσο! φάλτσο!... (Σελ. 157, στήλ. 6'.)

σκαλος, έθύμωσε και ήθέλησε να τον διώξη. Εγώ αν ήμουν εις την θέσιν του κ. Βορέα, άλλο δεν θα έπαρκαλοούσα, παρά να λυτρωθῶ από μίαν μαθήτριαν τόσο άμελή και ιδιότροπον' φαίνεται όμως ότι ο δυστυχής εκείνος ήτο πτωχός, και μολονότι έκέρδιζε πολλά χρήματα, δεν τω έφθανον να διατηρή την πολυμελή του οικογένειαν. Προσεπάθησε λοιπόν να δικαιολογηθής προς την Βέρθαν, κινών με μεγάλην ζωηρότητα το κεφάλι του, τα χέρια του, τα μαλλιά του, καθώς όμιλούσε πολύ τεταραγμένος ο άνθρωπος! Άλλά ή Βέρθα δεν ήρκέσθη εις αυτό και άπήτησε να ζητήση συγγνώμη και από μέμ' ο κύριος

είπεν ότι εἰς τὸ σπῆτι σας ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδι κάμνετε καλαμπούρια...

Τὴ κρίμα, Ἐὐκράτος Ζώη, νάφησης τὸ θυμῷ σου...

Ἀκούσατε τί καὶ τί θέλει ὁ μικρούλης ἀδελφός τοῦ φίλου μου...

Φαίνεται, Τοξότις Ἀρτεμίου, ὅτι ὁ Τικ-Τάκ εἶχε γραμμένον ἐνωρίτερα τὸ τετράδιόν του...

Ὁ Δὼρ Κηρότης ἀνέγνωσε διὰ ἐπιγράψαν τὸν Πηγάσον τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας...

Ἄλλωτε ἔγωγ νὰ μὴν πάρω καπέλλο, παρὰ νὰ μὴ γίνω συνδρομητὴς εἰς τὴν Διάπλασιν...

Μόνον προτερήματα βλέπω εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, Ἀρχιναύαρχε...

Ἔμην περιέρχον νὰ μάθω, Ταγαργαία Κόρη, ἂν θὰ κατορθώσης νὰ εὕρης κανὲν μέσον...

Προσιμῶ Παιμενικῆ Φλογέρα, τὴν δευτέραν ὑπόσχεσιν πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου...

Ἐγκρίνουσας τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλάξουν: Τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος μετὰ τὴν Ἀλεξάνδραν...

253. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

στερὰ — ἡ Ἀστροφεγγιά μετὰ τὸ Ἀφρομένον...

Ἐξ ἐνός γλυκοῦ φίλκακι στὴν Διάπλασιν πρὸς τοὺς φίλους τῆς...

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. Δι' ὁσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαΐου θάπαντήσω...

251. Συλλαβογράφος. Γράμμα τι τὸ πρῶτον μέρος, τάλλο ρεεὶ εἰς τὴν...

252. Μωσαϊκόν. Ἡ Ἐσθητικὴ Ἀραπίσσα μετὰ τὸ Ἡμερο Γατάκι...

253. Δικτυωτόν. Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων...

254. Πυραμῖς. Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων...

255. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

γῆνη ρήτωρ τὸσον ὥραία ἦτο ἡ ἐπιστολή του!

Ἐξ ἐνός γλυκοῦ φίλκακι στὴν Διάπλασιν πρὸς τοὺς φίλους τῆς...

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. Δι' ὁσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαΐου θάπαντήσω...

251. Συλλαβογράφος. Γράμμα τι τὸ πρῶτον μέρος, τάλλο ρεεὶ εἰς τὴν...

252. Μωσαϊκόν. Ἡ Ἐσθητικὴ Ἀραπίσσα μετὰ τὸ Ἡμερο Γατάκι...

253. Δικτυωτόν. Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων...

254. Πυραμῖς. Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων...

255. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

EIKONOΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ τῆς Παιδείας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἑσωτερικῶν δραχμ. 7...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15...

Περιοδὸς Β' — Τόμ. 4ῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Μαΐου 1897

Ἔτος 19ῶ. — Ἀριθ. 21

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἰδε Σελ. 153)

Ὁ Ἐκτωρ ἔμαθε τότε ὅτι ἡ Βαβέττα εὐρίσκετο εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Ναβάρρας...

Ἡ Βαβέττα, διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὀλίγον τὸν ἀέρα τῆς, κατόπιν ἀσθενείας, ἡ ὁποία τὴν εἶχε...

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτός, καὶ ὁ Ἐκτωρ ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστησῆται...

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον...

ρων καὶ αὐτὸς στολῆν Ἀκολουθοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὰ ἰδιαίτερα σήματα τῆς...

Ἡ Ἰωσηφίνα τῶ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν. Διὰ τὸν Αὐτοκράτορα...

— Αὐτὸ εἶνε διὰ σὰς, διὰ τὸν κομιστὴν τοῦ χαρμύου ἀγγέλματος!

Ὁ Ἐκτωρ εὐχαριστησάμενος τὴν ἐπιθυμίαν νὰ χορευσοῦν, καὶ προπάντων νὰ συνομιλήσουν...

Τὴν ἐπομένην πρωίαν, ἐν ᾧ ὁ Ἐκτωρ, (ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον...

μάξης, εἴμη ἀφ' οὗ διηλθεν ἐκ τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου τῶ εἶχον ἐτοιμάσῃ...

Ἡ Ἰωσηφίνα τῶ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν. Διὰ τὸν Αὐτοκράτορα...

— Αὐτὸ εἶνε διὰ σὰς, διὰ τὸν κομιστὴν τοῦ χαρμύου ἀγγέλματος!

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτός, καὶ ὁ Ἐκτωρ ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστησῆται...

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον...

Ἐξήπλωθη φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου!